

30'larda Ölüyoruz...

Bir Eylül projesi daha başlıyor, içimde yine aynı heyecanı duyuyordum. Uzun bir yolculuğun ardından ilk okulumuz Yoldere İlköğretim Okulu'na varmıştık. Etrafa baktıkça içim açılıyordu. Hayatım boyunca böyle güzel bir yer görmemişim. Yoldere Köyü'nde pek öğrenci bulamamıştık doğrusu. Yakındaki Çavuşlu Köyü'ne öğrenci toplamaya gidiyorduk. Cami'den anons yaptırıyorduk. Ama nafile... Çocuk azlığından 1 saat etkinliğim vardı. Benim gibi etkinliği az olan arkadaşlarla okulun bahçesine çıkmıştık.

Gizem, Meral, Selçuk ve Ben Yoldere Köyü İlköğretim Okulu'nun bahçesinde etkinliklerimizi konuşuyorduk. Okulun bahçesinin yanındaki köprüde tatlı bir teyze göründü. Tatlı teyzemiz bizim şaşkın bakışlarımızın farkına varmış olmalı ki, çevreyi tanıtmaya başladı. “Nerde bu güzel köyün cıvıl cıvıl, birbirinden zeki çocukları” dedik. Teyzem yılda 3 kez çay toplama mevsimi olduğunu, bunlardan birinin Mayıs, birinin Temmuz, birinin de Eylül olduğunu söylüyordu. Tepelerde çay toplayan çocukları gösteriyordu tatlı teyzem. 28 yıl önce kızını kaybetmiş teyzem, mezarı gösteriyordu, hafif de gözleri dolmuştu. Torunlarım benim yaşam kaynağım diyordu. Tam o sırada torunu gelmişti. Elif'le tanışıyorduk. Elif Üniversite sınavına girecekmiş bu sene. “Başarısın! Biz başardık, sen neden başaramayasın.” diyorduk. Söz yanınıza geleceğim diyordu. Mutlu bir şekilde Elif ve tatlı teyzemizden ayrılıyorduk.

Kemalpaşa PİO' dayız. Gün boyu etkinliklere girmiş, kardeşlerimizi yine motive etmiştik. Tüm kardeşlerimizle vedalaşıp, etkinlik odasından kutuları yüklemeye hazırlanıyorduk. Dışarıdan 2 çocuk sesi geliyordu. Biri Arda, biri Burak' dı. “Ağabeycim hadi evlerinize gitsenize” diyordum. “Seni pansiyona yerleştirmeden ayrılmayız.” diyorlardı. Bu ilk defa başıma geliyordu. Niye mi? Pansiyonda kalmayıp, evi olan iki çocuğun bana bu kadar bağlanması. Bu iki kardeşim bana çok mu bağlanmıştı diye kendime soruyordum. Nasıl ayrılacağım diyordum. Birbirimizi doyasıya sarılıyorduk. “Burada kalsan. Ne olur Eray ağabey. Burada kal.” diyorlardı. Diğer kardeşlerinizin de yanında olmalıydım diyordum. Ellerimiz birbirlerini çok zor bıraktı. Ama çok mutlu bir şekilde, mektuplaşacağımıza söz vererek ayrılıyorduk.

Yine Karadenizimizin güzel bir YİBO'sundayız. Aydın arkadaşım halat çekmede kullandığım, halat çekmenin olağanüstü zevkli geçmesini sağlayan düdüğümü istemişti, hiç düşünmeden vermişim. Yatmaya gidiyordum. Odaya girdiğimde Aydın: “Eray sana bir şey söyleyeceğim ama kızmayacaksın” diyordu. Hemen aklıma gelmişti. “Lütfen düdüğümü kaybettiğini söyleme!” “Evet, çok üzgünüm; ben sana yenisini alırım” diyordu. Ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Hemen aşağıya inip karanlıkta aramaya başladık, ama nafile... İçimde bir acıyla odama çıkıyordum. Bir düdüğüm bu kadar üzülmeye değer mi diyeceksiniz. Evet değerdi. Çünkü o, kendisini çalabilmek için boynuma asılan, büyük bir mücadele veren, Türkiye'nin her yerinden çocukların izlerini taşıyordu. En az bin kardeşimin nefesi vardı o düdükte. Düdüğüm maddi değil, manevi değeri benim için çok önemliydi. Bizlerin çocuklara göstermiş olduğu sevginin yanında dünyanın en güzel ve en masum sevgisi, çocuk sevgisi de bende böyle izler bırakıyordu. Gece boyu düşündüm durdum. Keşke bulunsa, bir daha kimseye vermeyeceğim diye söz verdim durdum. Sabah olmuştu, başka bir okulumuza doğru yola çıkmıştık. Herkes düdüğü konuşuyordu. Salih arkadaşım bir düdüğüm bulduğunu söylüyordu. Evet!... O benim düdüğümdü sevinçten teşekkür etmeyi bile unutmuşum. Düdüğüm ve ben yine ayrılmaz ikiliyi oluşturmuştuk. Nice projelere, nice çalmak için mücadele veren çocuklara...

Ordu Aybastı Havluici PİO' da olağanüstü bir gün geçirdik. Yerel halkta çok ilgiliydi. İnsanlar evlerinden çıkmış, bizlere “Hoş

051029_otuzlardaoluyoruz_eraysenturk.htm[16.03.2020 14:59:54]

geldiniz” diyordu. Fındıklar yerlere serilmiş, kurutuluyordu. Gün boyu etkinliklere girmiştik. Akşam eğlencesi yaklaşıyordu. Bir yandan teleskop kuruluyor, bir yandan da müzik ekibimiz hazırlıklarını tamamlıyordu. Akşam eğlencesi başlamıştı. Aybastı'dan herkes Havluçi PİO' nun avlusundaydı sanki. Aybastı'nın delikanlılarıyla tanışıyordum. Erkan, Turgay, Emrah, Hakan ve ismini hatırlamadığım diğer kardeşlerim. Nerede okuduklarını, ne yaptıklarını soruyordum. Emrah Ankara Üniversitesi'ni kazanmış. Hafta sonu Ankara'ya geçeceğini söylüyordu ve benden söz vermeme istiyordu: “Ben de İLKYAR'lı olmak istiyorum, beni de İLKYAR'lı yapacaksın Eray Ağabey” diye. “Söz” dedim. Aybastı' dan bir İLKYAR gönüllüsü kazanmanın sevincini yaşıyordum. Hakan Lise sona geçmiş; Üniversiteye hazırlanıyormuş. Kendisine güvenmesi gerektiğini, başarabileceğini, bunun için çalışması gerektiğini bastıra bastıra söylüyordum. Hakan

çalışıp Üniversiteyi kazanacağım diyordu. Ben Hakan'a güvenerek ayrılıyordum. Pansiyon'a geldik. Mehmet, İbrahim ağabey ve Erkan günün fiziksel yorgunluğunu atmamız için bizlere çay ikram ediyorlardı. Çaylar içilmişti. Gönüllü arkadaşlarım yatmaya gidiyordu. İçimden gelen bir ses kalmam gerektiğini söylüyordu. Sabah kahvaltısı için ağabeylerim hazırlık yapıyorlardı. Mehmet ve İbrahim ağabey yatılı çocukların her şeyleri demektir. Kışın diz boyu kar olduğunda sırtlarında çocukları okula taşıyorlarmış. Çocuklarla öyle bir iletişim kurmuşlar ki, her çocuk gece 01:00 de acıksa da ağabeylerimi uyandırıp karınlarını doyurabiliyorlarmış. Çıkan güzel yemeklerin bize özel olmadığını çocukların da yediğini söylüyorlardı. “Sağ olun, var olun ağabeylerim.” Yatağıma doğru yönelirken Mehmet ağabey tek cümleyle günü özetliyordu: “Bugün bize neyi öğrettiniz, biliyor musun Eray? İnsanlığı... Sadece çocuklara değil, bizlere de.” Bugün de mutlu bir şekilde yatacaktım. Başarmanın mutluluğuyla...

Gittiğimiz her okulda öğrenci kardeşlerime kendilerine güvenmeleri gerektiği, başarabilecekleri bilincini kazandırdığıma inanıyorum. Etkinliğimin bir bölümünde kardeşlerimle gelecek hayalleri, hedefleri üzerine konuşuyorduk. Soru sormanın öneminden bahsediyordum. Çünkü öğrencilerdeki gördüğüm en büyük problem soru sormamalarıydı. “Soru soran 5

dakika bilgisiz görünür; sormayan ilelebet bilgisiz kalır.” diyerek öğretmenlerine anlamadıkları yerleri sormaları gerektiğini, derslerini derste anlamaları gerektiğini söylüyordum. Henry Ford: “İnsan öğrenmeyi bıraktığı gün yaşlanır” diyor. Biz bu ülkede 18 yaşında yaşlanmaya başlıyoruz, 30'larda ölüyoruz, 70 yaşında gömülüyoruz. “Daima okumalıyız, bilgilerimizi yenilemeliyiz” diyordum. “Hangi kitabı okuyacağız?” diyorlardı. Kurulan olağanüstü Anı Kütüphanesi'nden haberleri yoktu tabii ki. Hemen oraya yönlendiriyordum. Parıldayan gözlerle buluyorlardı beni. “Teşekkür ederiz Eray Ağabey”. “Söz elimizden geldiği kadar okuyacağız, takıldığımız yerleri mektupla sizlere soracağız” diyorlardı. **Anı Kütüphanelerini kuran İlkıyar destekçilerinin, çocukların gözlerindeki parıltıyı görmelerini isterdim.** Ha ni insanların hayat amaçları farklıdır ve bizler böyle hayat amacımı olur deriz ya. Evet, amaçlar herkes için farklı

olabilir. Benim için İlkıyar gönüllüsü olmak gibi. Öğrencilere yaptığım bu konuşmalar çok basit gibi gelebilir. Ama inanın çocuklar için çok önemli. Bir kardeşim teneffüste yanıma geldi: “Eray ağabey hani sen dedin ya: ‘Bana istediğiniz her konuda mektup yazabilirsiniz? Ben sizlerin ağabeyiyim’ diye. Sana sormak istediğim bir şey var. Baban Ankara'da bir mafya, annen ise burada bir öğretmen. Sana tüm imkânları sağlıyorlar. Hangisinin yanında kalmak isterdin?” İlk defa böyle bir durumla karşılaşıyordum. Hemen Eğitim Fakültesinden Ata öğretmene yönlendirmem gerektiğine karar verdim. “Böyle bir durum başıma gelmedi, ama benim bir akıl öğretmenim var. Hem de burada. Ona sorardım herhalde, ne yapacağımı.” diyerek kardeşimi alıp değerli öğretmenimizin yanına gittik. Öğretmene kardeşimi teslim edip, ayrıldım. Derste yapılan -basit gibi görünen- bir konuşmayla kardeşimin bana açılmasını, öğretmenim sayesinde doğru bir karar vermesini sağlayabilmiştik.

Hayallerimiz, bildiklerimiz ve gördüklerimiz kadardır. Ne kadar doğru bir söz olsa gerek. Öğrenci kardeşlerimizden

birine soruyoruz: “Çok zengin olsan ne yapardın?” “Her gün bazlama peynir yerdim”. Yaptığımız etkinliklerle çocukların gördüklerini – bildiklerini de arttırıyorduk. Hayallerini genişletiyorduk. İLKİYAR birçok şeyi başarıyordu. Hediye edilen bir kitabın onlar için ne kadar önemli olduğunu yandaki fotoğraf yeteri kadar açıklıyor herhalde.

Verilen kitabı sadece çocuklar değil ailelerde okuyordu.

Sadece gittiğimiz okullardaki kardeşlerimize mi ulaşıyorduk? ASLA!!! Biz yaşlısı-genci, okumuşu-okumamışı her yaştan bireylere ulaşıyorduk. Yeri geldi gittiğimiz okullarda çok fazla öğrenci bulamadık, ama yerel halk bulduk, lise öğrencileri bulduk. Bizim için bir buçuk saat dağın tepesindeki evlerinden yürüyen çocuklar bulduk.

İlkyar'ı destekleyen herkese ? teşekkürler.

İYİ Kİ VARSINIZ...

**PARASI ÇOK OLANA DEĞİL, VEREBİLENE
ZENGIN DİYORUZ.**

ERAY ŞENTÜRK
ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
Eğitim Fakültesi Yüksek Lisans Öğrencisi

İLKİYAR - İlköğretim Okullarına Yardım Vakfı
E-posta...: ilkyar@ilkyar.org.tr

Son Güncelleme...: [Ali YILMAZ](#)
İLKİYAR izlenimlerindeki ve arşivlerdeki
resimler izinsiz kullanılamaz.